

Med Thingets Samtykke (Ophold) har det ærede Medlem Ordet.

Leth: Det er kun et Par Bemærkninger, som jeg, da ingen Anden begjærede Ordet, skal tillade mig at fremføre i Anledning af det Foredrag, vi nu hørte af den meget ærede Finantsminister. Hjærnen i den høitærede Finantsministers Bevisførelse eller Argumentation — jeg tror i saa Henseende ikke at gjøre mig skyldig i nogen feil Opfattelse — var den, at Administrationen, dersom det skulde gaa saaledes, som det er statueret ved disse Domme, som ere paaberaabte i Bemærkningerne til dette Lovforslag, ikke vilde kunne udvise den Mildhed i Bedømmelsen med Hensyn til Kausalitetsforholdet, som den nu i den senere Tid udvise; fordi Statskassen derved vilde være udsat for, at meget store Krav, hvis Størrelse ikke kunde overstues, vilde kunne reises imod den. Jeg tror, at dersom der ikke er Andet i Veien, dersom Administrationen ikke har andre Betænklichkeiten ved at vise den Mildhed, som den ærede Minister siger, at den nu udvise, vil man let kunne komme over en saadan Banskighed; thi det forekommer mig ikke at frembyde nogen uoversigtelig Banskighed i alt Fald at træffe en Bestemmelse om, at den Omstændighed, at Invalidebestyrrelsen har erkjendt En for at være Invalid og for at tilkomme Invalideunderstøttelse, ikke kan paaberaabes som noget Bevis for hans Invaliditet, naar Sagen bringes for Domstolene, dermed tror jeg, at man lettelig kunde, hvis man har god Villie dertil, komme ud over det Punkt. Det kan gjerne være — jeg betvivler det aldeles ikke, efter som den meget ærede Finantsminister siger det — at man i den senere Tid har vist større Venlighed med Hensyn til Bewiset for Marsagforbindelsen, og det er ogsaa ganske rigtigt, hvad den ærede Minister sagde, at den Mand, som der er Tale om i Høiesteretsdommen af 5te November 1886, ikke var saaret, men fik Epilepsi under en Bataille og senere ikke er bleven fri for denne Sygdom. Men man behøver iøvrigt ikke at søge længe for at finde Exempler paa, at ogsaa hvor Bedkommende have været saarede og stærkt saarede, er Invalideunderstøttelse nægtet, endskjøndt de ikke have havt deres Førlighed, fordi man har ment, at det ikke var afgjort, at det, at de ikke havde deres Førlighed, var kommen deraf, at de vare blevne saarede. Det er kun disse Ord, jeg vilde sige om Hovedpunktet i den meget ærede Ministers Foredrag. — Hvad det angaar, at jeg berørte under et tidligere Foredrag Bestemmelserne i § 7 i Loven af 20de November 1876, da ansførte

den meget ærede Minister det som en Urimelighed, at dersom En, der var General, blev saaret og blev i sin Post, skulde han have Invalideunderstøttelse ved Siden af sin Gage. Jeg tror ikke, at man behøver at stille Spørgsmaalet saaledes paa Spidsen. Naar Noget bliver i sin Stilling og beholder sin Gage, kommer man let ideover, hvorledes Sagen skal ordnes. Men naar den meget ærede Minister sagde, at naar Staten fandt Anvendelse for en saadan Mand's Kræfter, maatte det ogsaa være nok, at man fulgte saadanne Regler, som ere vedtagne i Lovens § 7, da tror jeg, at man der maa erindre, at det kun er i saadanne Stillinger, at Manden kan anvendes, naar han ikke har sin Førlighed, og at det dog er Tilfældet, at han vil kunne fortjene Mere og tage Ansættelse i flere lønrede Stillinger, dersom han havde sin fulde Førlighed. Det er det, det kommer an paa, at naar man sætter en Mand, som er Invalid, og kan sætte ham hen bag en Hult, da er det ikke det Samme, som at han havde sin fulde Førlighed. Til disse saa Bemærkninger skal jeg indskrænke mig.

Mein: Jeg beder om Tilladelse til at gjøre nogle korte Bemærkninger, idet jeg tillige gjør Undskyldning for, hvis disse Bemærkninger skulde være fremførte af nogen Anden, thi jeg er først for et Dieblit siden kommen til Stede her i Salen. Jeg forudsætter, at denne Sag vil blive Gjenstand for en Undersøgelse i et Udvalg, og jeg vilde gjerne, at disse Bemærkninger maatte komme ind med under de Overveielser, som i et eventuelt Udvalg blive anstillede. For mit Bedkommende kan jeg ganske tiltræde Grundtanken i det fremsatte Lovforslag; jeg finder det at være i sin Orden, at der i Reglen ikke tillægges Invalideunderstøttelse eller Forsørgelse fra et tidligere Tidspunkt end omtrent den Tid, da Paagældende har sat sig i Bevægelse og indgivet et Andragende derom. Jeg skal fremdeles erklære mig ganske enig i, hvad der er udtalt af den høitærede Finantsminister — det hørte jeg — med Hensyn til Spørgsmaalet om fri Proces. Efter min Erfaring er man saa liberal med at tilstaa fri Proces, og særlig i Invalideforsørgelsessager, at der ikke forekommer mig at være nogen som helst praktisk Trang til at fremkomme med andre Regler i denne Henseende. Hvis man uden videre vilde erklære Enhver berettiget til fri Proces, som mente at kunne gjøre Paastand paa Invalideforsørgelse, frygter jeg for, at man kunde friste en hel Del af de Personer til at anlægge Sager, som ikke kunde føre til noget gunstigt Resultat for dem. Medens jeg, altsaa er enig